

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 17 september 2019 met nummer RvVb-S-1920-0049
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0674-SA

Verzoekende partij	mevrouw Catherine LUWAERT vertegenwoordigd door advocaat Rika HEIJSE met woonplaatskeuze op het kantoor te 9052 Zwijnaarde, Dorpsstraat 1 en advocaat George DOBBELAERE
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN
Tussenkommende partijen	1. de heer Luc DEPROST 2. mevrouw Myriam VENNEMAN met woonplaatskeuze te 9230 Wetteren, Brusselsesteenweg 232

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 5 april 2019 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 14 februari 2019.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wetteren van 15 oktober 2018 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partijen een omgevingsvergunning verleend voor de regularisatie van een ruwbouw en het uitbreiden met zadeldak op het perceel gelegen te 9230 Wetteren, Brusselsesteenweg 230, met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie G, nr. 1005 N2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 3 juni 2019 om in de procedure tot schorsing tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 11 juni 2019 toe in de debatten.

De verwerende partij dient een nota over de vordering tot schorsing en het administratief dossier in. De argumentatie van de tussenkommende partijen over de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot schorsing op de openbare zitting van 9 juli 2019.

Advocaat Rika HEIJSE voert het woord voor de verzoekende partij. De heer Luc DEPROST voert het woord voor de tussenkommende partijen.

De verwerende partij verschijnt schriftelijk.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De tussenkomende partijen dienen op 20 juli 2018 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Wetteren een aanvraag in voor een omgevingsvergunning voor “*bijgebouw: regularisatie ruwbouw + uitbreiden met zadeldak*” op het perceel gelegen te 9230 Wetteren, Brusselsesteenweg 230.

De geplande werken worden in de beschrijvende nota als volgt beschreven:

“ ...

Op de site bevindt zich een vrijstaande eengezinswoning met hellend dak. In deze woning zijn 2 dokterskabinetten gevestigd. Tegenaan de zijgevel achteraan werd bij de bouw van de woning onvergund een bijgebouw (type plat dak) in ruwbouwstaat geplaatst. Dit bijgebouw wordt in deze aanvraag geregulariseerd, afgewerkt en uitgebreid met een hellend dak. Het afgewerkt volume zal dienst doen als extra dokterskabinet.

Gezien het terrein sterk helt naar de tuin toe zal op het gelijkvloers niveau de inkom liggen van het kabinet samen met de praktijkruimte, de wachtruimte en een toilet. Via een interne trap kan men naar de kelder waar een polyvalente ruimte voorzien wordt. De zolderruimte wordt voorzien als (technische) berging en archief.

...”

Het perceel ligt volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Gentse en Kanaalzone’, vastgesteld met koninklijk besluit van 14 september 1977 in woongebied.

Het perceel maakt als loten 1, 2 en 3 deel uit van de vergunde niet-vervallen verkaveling ‘V.742/3’ van 27 mei 1988, gewijzigd op 20 oktober 1989 en 9 augustus 1991. De loten 1 en 3 werden uit de verkaveling gesloten.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 15 oktober 2018 een omgevingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partijen.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 23 november 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Het college van burgemeester en schepenen adviseert op 22 januari 2019 onder meer als volgt:.

“ ...

Beoordeling in functie van het beroep

...

Gelet op het onderzoek van de scheidingsmuren dat op een correcte manier werd uitgevoerd; Gelet op de verkavelingsvoorschriften die ouder zijn dan vijftien jaar; dat deze conform artikel 58 van het decreet houdende wijziging van diverse bepalingen inzake ruimtelijke ordening, milieu en omgeving en artikel 4.3.1. van de Vlaamse Codex

Ruimtelijke Ordening geen weigeringsgrond meer vormen voor aanvragen; dat de 'stedenbouwkundige voorschriften' waar in het beroepschrift naar verwezen wordt, gelijk zijn aan de verkavelingsvoorschriften; dat dit niet gelijk kan gesteld worden aan een afwijking als in de zin van artikel 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; Gelet op artikel 4.3.1. §2 waarin de beginselen van de goede ruimtelijke ordening vermeld staan; dat er in de beslissing (vnl. bij de behandeling van het bezwaar en bij de beoordeling) geargumenteed staat waarom de voorliggende constructie geen hinder vormt t.o.v. de aanpalende eigendom: de functionele en mobiliteitsimpact zijn beperkt (het betreft een huisartsenpraktijk), de schaal van de constructie vormt geen problemen in de omgeving;

Overwegende dat een bouwvrije zijdelingse strook van 4m geen gangbare norm meer betreft; dat de woning van de beroepindieners bovendien op de zijdelingse perceelgrens werd opgericht en er weinig tot geen hinder kan ondervonden worden door de voorliggende constructie;

Overwegende dat het standpunt m.b.t. voorliggende aanvraag dus behouden blijft en er nog steeds geen bezwaren zijn vanuit stedenbouwkundig standpunt en vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening;

...

De provinciale omgevingsambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 januari 2019 om het beroep niet in te willigen en de omgevingsvergunning te verlenen.

Na de hoorzitting bij de verwerende partij van 5 februari 2019 verklaart de verwerende partij het beroep op 14 februari 2019 ongegrond en verleent een omgevingsvergunning onder voorwaarden. De beslissing wordt onder meer als volgt gemotiveerd:

“ ...

2.4 De juridische toets

Het perceel maakt als loten 1, 2 en 3 deel uit van de verkaveling V.742/3, beslist door het College van Burgemeester en Schepenen op 27 mei 1988 en gewijzigd op 20 oktober 1989 en 9 augustus 1991. De loten 1 en 3 werden uit de verkaveling gesloten. Conform de recente wijzigingen aan de VCRO vormen verkavelingsvoorschriften van verkavelingen die ouder zijn dan 15 geen weigeringsgrond meer bij het beoordelen van vergunningsaanvragen. In toepassing van artikel 4.3.1.§1.c) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) vormen de stedenbouwkundige voorschriften van deze verkaveling aldus geen weigeringsgrond meer. Er ontstaat dan ook geen strijdigheid met de verkavelingsvoorschriften. Dit betekent niet dat de verkavelingsvoorschriften van verkavelingen, ouder dan 15 jaar, “verdwijnen”. Ze verliezen echter hun dwingend karakter. Wanneer men de voorschriften van een verkaveling niet wenst te volgen, geldt de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening zoals bij elke andere aanvraag binnen woongebied.

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

2.5 Wegenis

In toepassing op de artikelen 4.3.5. tot en met 4.3.8. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan gesteld worden dat de Brusselsesteenweg een voldoende uitgeruste openbare weg is. De aanvraag beoogt niet de oprichting van een bedrijfswoning. De aanvraag ligt niet in een reservatiestrook. Verder is het goed niet getroffen door een rooilijn.

2.6 Onderzoek van de scheidingsmuren

Er werden tijdens het onderzoek van de scheidingsmuren opmerkingen/bezwaren ingediend. Deze opmerkingen houden het volgende in:

- De eerste opmerking houdt in dat volgens de voorschriften de toegelaten terreinbezetting er maximum 25% van de terreinoppervlakte en met een maximum van 250m² kan bebouwd worden. Volgens de bezwaarindiener is dit maximum overschreden.*
- De tweede opmerking houdt in dat volgens de voorschriften er een vrije tuinstrook van minimum 4m moet behouden blijven en dat dit in voorliggende aanvraag niet voorzien wordt.*
- De derde opmerking houdt in dat de bezwaarindiener van mening is dat voorliggende aanvraag geen regularisatie betreft, maar een uitbreiding van het niet-vergunde bijgebouw.*
- De vierde opmerking houdt in dat de bezwaarindiener van mening is dat er bijkomende inkijk is op het perceel van de bezwaarindiener door het plaatsen van ramen in de dakvlakramen.*

Behandeling van de bezwaren:

- Deze verkavelingsvoorschriften hebben geen 'dwingend' karakter meer. De inplanting van het voorliggende bijgebouw en de bebouwde oppervlakte vormen geen hinder t.o.v. aanpalende eigendommen. Bovendien wordt een dienstverlenende functie voorzien in het bijgebouw, deze is complementair aan de woonfunctie. Deze opmerkingen worden dus niet bijgetreden.*
- Een regularisatieaanvraag heeft het voordeel dat de ruimtelijke impact nog beter in te schatten is; zij dient op eenzelfde manier behandeld te worden als een reguliere aanvraag tot bv. verbouwing of uitbreiding. Bijgevolg kan een regularisatie mee geïntegreerd worden in een aanvraag tot uitbreiding. Deze opmerking wordt dus niet bijgetreden.*
- Over de vierde opmerking dient vastgesteld dat de dakvlakramen die voorzien worden op een voldoende afstand van de perceelgrens worden geplaatst, zodat de afstand i.k.v. lichten en zichten worden gerespecteerd.*

De bezwaren zijn niet gegrond.

2.7 De goede ruimtelijke ordening

Naast het juridisch aspect dient elke aanvraag tot omgevingsvergunning beoordeeld in functie van de goede ruimtelijke ordening. Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling zodat bij de beoordeling van onderhavige aanvraag naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd.

Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend. De voorliggende aanvraag dient aldus beoordeeld te

worden in functie van een verantwoorde ontwikkeling van het betrokken gebied en binnen de context van het omliggende bebouwingsbeeld.

Er dient in rekening gebracht dat de dienstverlenende functie die het bijgebouw zal krijgen geen problemen vormt in de omgeving: dat deze functie een nevenfunctie betreft en de woonfunctie de hoofdfunctie blijft; aldus is de ingreep op het woonweefsel beperkt.

Het bestaande gebouw staat op een ruime afstand van 1,61m van de zijdelingse perceelgrens, daar waar voor degelijke situaties 1m afstand tot de perceelgrens gangbaar is.

De uitzonderlijk diepe bebouwing op het perceel van appellant maakt dat slechts 5,69m van het gebouw van de aanvraag voorbij het einde van de bebouwing op het perceel van appellant komt. Door de verbreding van het perceel van de aanvraag komt het einde van het te regulariseren gebouw zelfs op een afstand van 2,68m van de perceelgrens te liggen. In combinatie met de beperkte kroonlijsthoogte van zowat 3m tegenover de nulpas kan niet worden gesteld dat een dergelijk bijgebouwtje een overmatige hinder kan teweeg brengen tegenover het aanpalend perceel. De kroonlijsthoogte wordt ook maar gebracht tot op het niveau van de achterbouw van appellant. Deze achterbouw heeft totaal geen zijdelingse bouwvrije strook, en is opgetrokken tot op de perceelgrens. Het terrein is zeer ruim en het gevraagde leidt geenszins tot overbezetting van het perceel. Ook de functie genereert geen hinder en is complementair aan de woonfunctie.

De goede ruimtelijke ordening wordt aldus niet geschaad en de belangen van de aanpalende percelen worden niet gehypothecerd. De bezwaren hieraan gerelateerd zijn dan ook niet gegrond. Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat de aanvraag in niet strijd is met de goede ruimtelijke ordening.

Uit het bovenvermelde dient geconcludeerd dat het bouwprogramma de draagkracht van het perceel niet overstijgt en op een kwalitatieve wijze ingepast raakt binnen de beschikbare oppervlakte en de binnen de bestaande omgevingsparameters, dat aldus de aanvraag niet in strijd is met de goede plaatselijke aanleg.

Uit dit alles dient besloten dat de aanvrager er in geslaagd is een ontwerp te ontwikkelen dat het gewenste bouwprogramma op een stedenbouwkundig verantwoorde manier ingepast krijgt in deze omgeving.

De door de derden naar aanleiding van de hoorzitting geformuleerde argumenten in verband met deze aanvraag en het advies overtuigen niet om een ander standpunt in te nemen dan dat geformuleerd in het advies van de provinciaal omgevingsambtenaar.
...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

1.

Artikel 21, § 1 DBRC-decreet bepaalt dat elke tussenkomende partij bij het indienen van een verzoekschrift tot tussenkomst een rolrecht is verschuldigd van 100 euro per vordering waarin een verzoekschrift tot tussenkomst is ingediend. Indien het rolrecht niet binnen voormelde termijn is betaald, wordt het verzoekschrift tot tussenkomst niet-ontvankelijk verklaard.

De tussenkomende partijen werden bij brief van de griffie van 14 juni 2019 uitgenodigd tot betaling van 400 euro binnen een vervaltermijn van vijftien dagen.

2.

Voorafgaand aan de openbare zitting werd aan de tussenkomende partijen meegedeeld dat de vraag naar de niet-betaling van het rolrecht deel zal uitmaken van het debat op de openbare zitting.

Er wordt niet betwist dat de tussenkomende partijen hebben verzuimd om het verschuldigd rolrecht te betalen. De heer Deprost verklaart dat hij de vraag tot betaling van het rolrecht niet heeft opgemerkt in de brief van de griffie, hetgeen echter niet kan beschouwd worden als een situatie van overmacht.

Het verzoek tot tussenkomst dient derhalve onontvankelijk verklaard te worden.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing wordt niet betwist. Een onderzoek van de ontvankelijkheid is enkel aan de orde indien de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Op grond van artikel 40, §1 DBRC-decreet kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat er hoogdringendheid wordt aangetoond en dat de verzoekende partij minstens één ernstig middel aanvoert dat de vernietiging van de bestreden beslissing op het eerste gezicht kan verantwoorden.

A. Hoogdringendheid

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Het bijgebouw is reeds in ruwbouwstaat aanwezig en zal afgewerkt worden met een zadeldak dat een nokhoogte heeft van 5,99 meter boven het vloerpeil op de gelijkvloerse verdieping.

Het bijgebouw komt 5,69 meter voorbij het einde van de bebouwing op het perceel van verzoekster.

Bijgevolg bezorgt elke raamopening die het dak wordt aangebracht voor een verstoring van de privacy van verzoekster nu er rechtstreeks inkijk kan worden genomen diep in het tuingedeelte van de woning van verzoekster.

Verzoekster heeft thans een ruim en open gevoel. Door de realisatie van het bijgebouw met zadeldak zal zij aankijken op een gebouw met een nokhoogte van 5,99 meter. In die zin kan men bezwaarlijk spreken van een kleinschalig bijgebouw. Het betreft immers een

heuse blokconstructie die niet alleen de privacy (in gevolge de aanwezige ramen), maar ook zon en licht van verzoekster zal wegnemen.

Het spreekt voor zich dat het plaatsen van een zadeldak en de afwerking van het bijgebouw slechts enkele dagen of weken in beslag neemt, zodat het zadeldak en de ramen hoogstwaarschijnlijk al zullen gerealiseerd zijn nog voor er sprake is van een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het is evident dat de realisatie van een dergelijk omvangrijk bijgebouw tot op een perceeldiepte van 24,25 meter (14,90 meter + 9,35 meter) op amper 1,54 meter van de grens met het perceel van verzoekster een directe impact heeft op de leefbaarheid van de omgeving en dus ook van verzoekster.

Bovendien reikt de bebouwing op het perceel van de begunstigden van de bestreden beslissing door het bijgebouw 5,69 meter verder dan de bebouwing op het perceel van verzoekster. Door de inplanting van het bijgebouw met zadeldak met een nokhoogte van 5,99 meter verliest verzoekster bijzonder veel zonlicht op haar terras en haar aansluitende leefruimte.

Dit alles wordt geïllustreerd door onderstaande foto:

...

Er is bovendien geen enkele indicatie dat de begunstigden van de bestreden beslissing de intentie hebben om de afloop van een schorsings- of vernietigingsprocedure verder af te wachten.

...

Ook in casu is er sprake van het diep(er) insnijden door een hoge constructie. Bovendien zijn de woningen van zowel verzoekster als van de begunstigden van de bestreden beslissing gelegen in woongebied en niet in industriegebied zoals het geval is in het aangehaalde arrest van Uw Raad. Verzoekster dient dan ook een minder grote tolerantie aan de dag te leggen dan in voorkomend geval dat haar woning in industriegebied zou gelegen zijn.

Bovendien zal ook het gebruik van het bijgebouw, namelijk als dokterskabinet, voor bijkomende hinder zorgen. Het spreekt immers voor zich dat het af- en aanlopen van patiënten niet vergeleken kan worden met een loutere woonfunctie.

Daarnaast werden door de begunstigden van de bestreden beslissing twee grote ventilatoren aan de buitengevel geplaatst. Verzoekster verwijst hierbij naar onderstaande foto:

...

Het spreekt voor zich dat de begunstigden van de bestreden beslissing deze ventilatoren bewust geplaatst hebben op een plaatst waarbij de toestellen zo weinig mogelijk (geluids)hinder in hun hoofde veroorzaken, maar des te meer (geluids)hinder veroorzaken op het naastgelegen perceel van verzoekster.

Van zodra het bijgebouw is afgewerkt en in gebruik wordt genomen staat verzoekster voor voldoende feiten en realiseert de hinder zich.

...”

De verwerende partij repliceert:

“ ...

Verzoekster beweert dat er sprake is van een hoogdringendheid. Deze hoogdringendheid zou bestaan in het afnemen van zonlicht en privacy door het snel realiseren van het bijgebouw.

Uw Raad wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing voor het grootste deel een regularisatie betreft. Enkel de dakconstructie moet naar zeggen van verzoekende partij nog worden gerealiseerd.

Enige potentiële hinder die een schorsing nog zou kunnen voorkomen is deze die door het dak wordt veroorzaakt. Uw Raad zal willen oordelen of deze potentiële hinder voldoende zwaarwichtig kan zijn is om tot schorsing over te gaan, en of deze voldoende concreet aannemelijk wordt gemaakt.

Er wordt op opgemerkt dat de nok van het dak haaks op de zijdelingse perceelsgrens wordt voorzien. Zodoende zou enige potentiële afname van zonlicht enkel kunnen bestaan door de beperkte punt van het zadeldak, hetgeen uiterst beperkt te noemen is. Daarnaast volgt, zoals bij het eerste middel al werd aangetoond, uit het ontwerp van het bijgebouw zelf dat een inkijk op het perceel van verzoekende partij onmogelijk is. Er kan geen sprake zijn van een schending van de privacy.

Tevens gelet op het ontbreken van enige ernstige potentiële hinder dient de vordering tot schorsing te worden afgewezen.
..."

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij die zich op hoogdringendheid beroept, moet, op grond van artikel 40, §3 DBRC-decreet, in haar verzoekschrift, ondersteund met de nodige overtuigingsstukken, een uiteenzetting geven van de redenen die aantonen dat de schorsing hoogdringend is, gelet op de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Volgens artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet houdt de vereiste van hoogdringendheid onder meer in dat de verzoekende partij moet aantonen dat de behandeling van haar zaak onverenigbaar is met de behandelingstermijn van een vordering tot vernietiging. Meer in het bijzonder rust op de verzoekende partij de bewijslast om met voldoende concrete, precieze en aannemelijke gegevens aan te tonen dat de afhandeling van de vernietigingsprocedure te laat zal komen om de verwezenlijking van de aangevoerde nadelige gevolgen, die voor haar persoonlijk voortvloeien uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, te voorkomen.

Er moet bovendien een oorzakelijk verband worden aangetoond tussen de aangevoerde nadelige gevolgen en de bestreden beslissing, zodat deze kunnen worden voorkomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.

De aanvraag betreft een aanbouw aan de woning van de tussenkomende partijen, waarvan de gelijkvloerse ruimte bedoeld is als dokterspraktijk en de dakruimte wordt voorzien voor een (technische) bergruimte en archief. In de thans bestaande toestand is de aanbouw reeds gedeeltelijk uitgevoerd. De regularisatieaanvraag beoogt het verder afwerken van de aanbouw, waarbij de reeds bestaande muren nog voor een deel worden verhoogd. Daarnaast wordt een hellend dak voorzien, met een nok haaks op de zijdelingse perceelsgrens. Het hellend dak heeft aan beide kanten een dakvlakraam. Aan de voorzijde wordt voorzien in een deur en een raam. Ook

aan de achterzijde is een raam voorzien. De aanbouw situeert aan de rechterzijde van de bestaande woning, ter hoogte en op een afstand van 1,6 meter van de zijdelingse perceelsgrens met het perceel van de verzoekende partij. De woning van de verzoekende partij is gelegen op het rechter aanpalend perceel en is ingeplant op de perceelsgrens. Het betrokken bijgebouw is 5,69 meter dieper gebouwd dan de bebouwing op het perceel van de verzoekende partij. De kroonlijsthoogte van het betrokken bijgebouw is voorzien op dezelfde hoogte als de hoogte van de bebouwing van de verzoekende partij ter hoogte van het bijgebouw.

De verzoekende partij heeft gekozen om beroep te doen op de procedure bij hoogdringendheid. Het komt derhalve aan haar toe om aan te tonen, minstens aannemelijk te maken, dat, in het licht van de gegevens van de zaak, het wenselijk is om een uitspraak te bekomen bij hoogdringendheid. Een verzoekende partij kan zich daarbij niet beperken tot niet-concrete en algemene beschouwingen. Het volstaat alleszins niet voor te houden dat het evident is dat de realisatie van "*dergelijk omvangrijk gebouw*" een directe impact heeft op de leefbaarheid van de omgeving en dus ook van de verzoekende partij.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat een schorsing van de bestreden beslissing geen nuttig effect meer kan hebben in de mate dat de aanvraag een regularisatieaanvraag betreft. Een schorsing kan immers geen gevolgen hebben voor de reeds uitgevoerde werken.

De verzoekende partij voert voornamelijk nadelen aan van verstoring van de privacy en wegname van zon en licht, maar kan daarin niet overtuigen. Ze stelt dat elke raamopening die in het dak wordt aangebracht voor verstoring van privacy zal zorgen in de woning en de tuin van verzoekende partij, zonder dat op enige wijze aannemelijk te maken in het licht van de gegevens van het dossier. Het aangevraagde betreft een aanbouw met hellend dak, met aan beide zijden dakvlakramen. Er moet daarbij vastgesteld worden dat onder het dak enkel een (technische) berging en archief is voorzien. Bovendien betreft het dakvlakramen, die enkel rechtstreeks zicht kunnen geven op het eigen perceel van de tussenkomende partijen. De verzoekende partij overtuigt zelfs niet dat er een (aanzienlijke) zijdelingse inkijk mogelijk zou zijn. De verzoekende partij legt geen enkel concreet gegeven voor dat een inschatting mogelijk maakt van de mogelijke inkijk. Bovendien loopt de tuin van de verzoekende partij schuin weg van het betrokken bijgebouw. Evenmin is er, op basis van de gegevens die de verzoekende partij bezorgt, enige inschatting mogelijk van inkijk in de woning van de verzoekende partij. Hetzelfde geldt voor de beweerdte wegname van zon en licht. Het enkele feit dat het betrokken bijgebouw in diepte de bebouwing op het perceel van de verzoekende partij overschrijdt en een nokhoogte heeft van 5,99 meter kan niet doen besluiten dat er op dat punt aanzienlijke hinder zal ontstaan. Des te minder indien de nok haaks staat met de zijdelingse perceelsgrens.

In de mate de verzoekende partij nog stelt dat "*het (voor zich) spreekt*" dat de bezoekers van de praktijk voor hinder zullen zorgen, lijkt dit echter allerminst evident. Niet alleen kan het "*af- en aanlopen*" van patiënten bezwaarlijk als zwaarwichtige hinder beschouwd worden, maar bovendien loopt de toegang tot het bijgebouw langs de blinde gevel van de verzoekende partij.

Ten slotte kan niet ingezien worden hoe een schorsing van de bestreden beslissing nuttig zou kunnen zijn voor de twee bestaande ventilatoren waar de verzoekende partij naar verwijst, die niets te maken lijken te hebben met het aangevraagde.

3.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 40, §1, 1° DBRC-decreet gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing alleen geschorst kan worden wanneer er hoogdringendheid wordt aangetoond. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien de verzoekende partij de hoogdringendheid niet aantoont, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Luc DEPROST en mevrouw Myriam VENNEMAN is niet ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 17 september 2019 door de vierde kamer.

De griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Jonathan VERSLUYS

Nathalie DE CLERCQ